

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 106
(setembre de 2020)

“Necessitaven una ocasió ...”

Els treballadors davant el debat actual sobre els impostos

Gabriel Rufián va anunciar un acord amb el Govern contra el ‘paradís fiscal de Madrid’, i el debat que ha seguit ha cridat l’atenció sobre un canvi d’impostos que el Govern està forjant per a complir les condicions imposades per la Unió Europea per rebre les seves ‘ajudes’.

El 16 de desembre, el Parlament Europeu va aprovar una resolució, entre altres coses, sobre el marc pressupostari i els fons “de recuperació”. Inclou entre les seves bases un acord europeu sobre “la cooperació en matèria pressupostària”. Les institucions de la UE assumiran més tasques de control de les mesures de “recuperació” de cada país. En particular sobre l’aplicació de la estratègia europea de creixement basada en la competència sense obstacles. (Resolució B9-0428 / 2020 de Parlament Europeu, de 16 de desembre de 2020).

Recordem alguns dels preceptes d’aquesta “estratègia”

“Fa falta més harmonització fiscal a Europa fonamentalment perquè la competència fiscal [entre estats, però també entre regions] distorsiona el mercat únic”.

“L’estratègia de creixement europea requereix desplaçar el pes dels impostos directes als indirectes, ja que els primers distorsionen les decisions d’inversió”. En efecte, “la producció de béns públics finançats amb impostos no compensa la pèrdua d’eficiència”. (“Harmonització fiscal a Europa: avançant”, text del consell d’anàlisi econòmica de juliol del 14 al què es segueixen remetent avui la UE).

Així, entenem que el Govern i en particular la vicepresidenta Calviño i el seu equip estudien una harmonització d’impostos. S’han desfermat polèmiques en els mitjans de comunicació que camuflen el contingut d’aquest pla.

No està cantat que hi hagi d’haver una tendència lineal a reduir impostos, ja que els països de sud d’Europa tenen un nivell impositiu més baix, i hi ha pressió per acostar-se als de nord, que es va expressar en l’exigència de pagar el deute, prioritat establerta en els pressupostos des de la modificació de l’article 135 de la Constitució per Zapatero i Rajoy a l’agost de 2011.

En canvi, sembla clar que Calviño incidirà en canviar el pes dels diversos impostos per complir les exigències del capital financer. I cal prendre nota de la proposta del Parlament Europeu de “desplaçar el pes dels

impostos directes als indirectes”. Perquè els impostos directes poden ser progressius, és a dir, que paguin més els que més tenen, però els impostos indirectes els paga tota la població per igual.

A l’Estat espanyol, en el període de màxima desigualtat, la dictadura franquista funcionava com la Unió Europea propugna, posant tot el pes en els impostos al consum (l’actual IVA). Només quan després de la mort de Franco l’enorme mobilització dels treballadors i la joventut va imposar llibertats i drets es va donar un lloc a l’impost personal per la renda i el patrimoni. Pel que fa a l’impost a les empreses (de societats) sempre ha estat extremadament limitat.

Avui, hi ha una terrible pressió perquè cadascuna de les organitzacions que pretenen representar treballadors i pobles faci seva la posició de la UE: “perquè hi hagi inversions” cal retallar els impostos a la renda, al patrimoni i a les empreses. És la política d’un Estat sotmès a la dictadura dels fons que controlen els mercats. I és la política natural dels trifatxits, ja que és la tradició franquista, però amb la qual no trenquen els governs autoproclamats progressistes, com vam tenir oportunitat d’explicar a la Carta Setmanal sobre els pressupostos.

L’impost de societats és ja un escàndol, ja que les multinacionals i grans empreses paguen impostos ridículs, i el nivell real del que paguen les grans empreses és el 7,7%, una misèria a la banda del que paguen els treballadors, que no poden fer trampa com moltes empreses (la imposició directa mitjana dels assalariats a Madrid és del 21,3%). No en va, deia Trotski al 1938, que “tant l’experiència històrica com teòrica proven que qualsevol restricció de la democràcia en la societat burgesa, és, en última anàlisi, invariablement dirigida contra el proletariat, així com qualsevol impost que s’imposi recau sobre les espatlles de la classe obrera”.

Pel que fa a l’IRPF, la UE, que fa més miracles que Santa Teresa, afirma que retallar els impostos als rics no és obstacle per a “redistribuir”.

Això ens dona l’autèntica cara de les “ajudes” europees: endeutar al país per afavorir els milionaris i les empreses, privant de mitjans a l’Estat per atendre la sanitat pública, el desenvolupament industrial, etc. Van a vigilar que el Govern i les Corts compleixen això. Això ho consignem a l’anàlitzar els fons de l’enèsim “acord històric” de

la UE. Quines serien les seves procedències, quines les seves destinacions, quina condicionalitat...

L’altra cara de l’operació és reduir el cost de la sanitat, substituint la sanitat de qualitat per la beneficència tipus Ayuso, l’atenció a la vellesa subcontractada de mala qualitat. Però això sí, la despesa pública així retallada, es dedica en gran part a pagar a empreses privades, les administracions paguen, el privat fa negoci (com en les residències de gent gran), i paga les conseqüències el treballador, que és la major part de l’anomenada ciutadania (terme utilitzat per camuflar que la pertinença a una classe o una altra és determinant per saber les condicions de vida de les persones).

L’actual ofensiva contra les pensions forma part d’aquesta mateixa ofensiva del capital, però no l’abordem aquí, ja que ha estat tractada en altres Cartes.

Què busca l’actual polèmica entre autonomies?

Gabriel Rufián ha anunciat un preacord amb el govern Sánchez per acabar amb el paradís fiscal de Madrid. Ayuso ha anat a Barcelona a alliberar els catalans de l’infern dels impostos!, mentre segons ella, Madrid, amb menys impostos, aporta més que ningú a la solidaritat amb altres autonomies.

Aquesta polèmica entre autonomies, que volen transformar en enfrontament entre pobles, en aquest moment està sent promoguda pel govern central i repercutida pels governs autonòmics. Voldran utilitzar-la els Calviño, Casado, Artadi i altres governants per aplicar la “harmonització” de Brussel·les, com si amb això anessin a “posar ordre”, garantint l’equitat entre comunitats autònomes.

Les autonomies són una peça fiscal important: participen en l’IRPF i l’IVA, i són titulars dels impostos de successions, donacions i sobre el patrimoni.

Donem algunes dades de la situació:

Successions (cònjuges, ascendents, descendents):

Pràcticament zero Madrid, Cantàbria, Andalusia, Múrcia, Extremadura,

Astúries (36,5%), Castella i Lleó, Comunitat Valenciana tenen el més alt. Galícia (18%)

Donacions (cònjuges, ascendents, des-

cendents):

Entre el 0% i l'1% a Madrid, Cantàbria, Andalusia i Múrcia
Catalunya i Galícia entre el 5 i el 9%

Patrimoni (a partir d'un milió)

Madrid: es paga el 0%

La majoria d'autonomies: màxim al voltant del 2,5%. Navarra 2%. Extremadura el 3,75%

La meitat de l'IRPF

Mínims més baixos: Madrid, Canàries i la Rioja 9%. El més alt Catalunya (12%)

Màxim més baix Madrid 21%. Més alt la Rioja (27%)

El quadre mostra que hi ha una competència per "arribar" empreses i milionaris, que no és casualitat sinó el resultat de la desreglamentació. En canvi, els treballadors, si canvien de població és per la feina, no pels impostos. Montoro diu que les autonomies es van inventar per fer aquesta competència. És cert només en part: les autonomies es van inventar per imperatius polítics inesquivables, però, és clar, són utilitzades per a la competència entre interessos que no són els dels treballadors, dividint els treballadors.

El lloc de Madrid en aquest requadre mostra que Rufián i altres no parlen per parlar. Aturem-nos en el que han muntat els franquistes a Madrid (Aguirre, Gallardón, Ayuso, Aguado). Aquests governants, al servei directe de l'oligarquia, utilitzen la capitalitat i la concentració de seus d'empreses, però també utilitzen l'atac als serveis i empleats públics madrilenys per competir contra altres autonomies al servei de la barra lliure que cerca el capital financer. Després d'Andalusia, Madrid és la que menys gasta en sanitat a l'any, i és, amb molt, la que menys gasta amb relació al PIB. És una operació de tot l'entramat franquista de poder, començant pel rei, que en el moment més àlgid de la mobilització a Catalunya, el 2017, quan van promoure el

trasllat de les seus d'empreses catalanes, va cridar personalment a la direcció de Volkswagen per evocar la possibilitat de traslladar Seat a Madrid.

La senyora Ayuso gosa dir que a Madrid hi ha molta llibertat i molta oferta: molta llibertat d'explotació i l'oferta del major mercat precari d'Espanya. Segons el PP, tres milions de madrilenys s'han estalviat 48.000 milions. Menteixen. Aquests diners se l'han estalviat els multimilionaris i altres rics: l'impost de Patrimoni és a partir d'un milió, i les Successions tres quarts del mateix. Els barris obrers de Madrid es van mobilitzar al setembre contra el confinament segregador mostrant que no són els treballadors i el poble de Madrid els que es beneficien de la política d'Ayuso.

Casado, acostumat a l'hipercentralisme per donar-ho tot a l'oligarquia, com Franco, ara es disfressa de separatista perquè les grans empreses i els grans milionaris segueixin fent el seu agost a Madrid, i segueixin cotitzant a la caixa B del PP.

I quina és la política de les altres autonomies?

Estan sotmeses al mateix joc. Les transferències de serveis deficitaris les tenen asfixiades. I no porten una política tan diferent.

Andalusia, per atraure rics, renúncia a l'impost de patrimoni o als de successions, i té la menor despesa en sanitat per habitant. Vol reduir a pàries als andalusos.

Castella-la Manxa, sense els recursos de Madrid de la qual va ser separada per completar el "cafè per a tots" que mantenia la negació del dret d'autodeterminació, baixa impostos per rebanyar indústries i població a la perifèria de la capital (molts fons es reparteixen tenint en compte la població de cada autonomia).

A Catalunya, el govern autonòmic, que arrossega des de fa 40 anys la transferència deficitària de la sanitat (agreujada després), amb Mas i Artadi va fer la major retallada en sanitat, tot i les grans mobilitzacions.

Els treballadors andalusos i catalans no es beneficien de la competència amb Madrid, són els que paguen la despesa. Paguen la manca d'una reforma agrària i el desmante-

llament industrial, mentre els seus governs autonòmics miren a una altra banda, és a dir, són còmplices d'aquesta orientació.

Ara, el govern autonòmic català, com a govern regional, busca "nínxols" de espavilats que ofereixin projectes amb etiqueta d'especulació digital i d'especulació verd. Els programes de les grans forces de cara a les eleccions estan en aquesta ona, disposades a deixar caure, després de Nissan, la resta.

Si el govern català, de la mà de Sánchez, accepta l'harmonització fiscal europea, competirà amb el madrileny en desenvolupar els impostos indirectes, els que paguen en major mesura els treballadors, la altra cara és la reducció impositiva al capital "per atreure'l". Lluny de tota aspiració nacional, és un subsidiari de subsidiaris.

Els mitjans de comunicació de Catalunya, i els seus amos, clamen contra Ayuso (i alguns contra Espanya) per rebre compensacions i per ocultar que ells fan causa comuna amb el Banc Santander, el Corte Inglés o els que exploten latifundis andalusos o de Salamanca per sagnar a la majoria treballadora amb l'actual sistema impositiu.

Contra el sistema impositiu imposat pel capital financer

La Unió Europea és guardiana dels paradisos fiscals de les Bahames, de Luxemburg, els Països Baixos, l'illa de Jersey, i en últim lloc del "paradiset" d'Ayuso. En nom de la "lliure" competència-obstaculitza que es gravi als bancs i grans empreses com caldria.

L'interès dels treballadors i pobles de tot l'Estat és la posada en marxa d'un sistema impositiu que gravi al gran capital, a la banca, impedeixi els paradisos fiscals, en nom dels impostos al consum. Aquesta i no altra és la discussió important.

Ni l'Estat de les Autonomies, ni les institucions de la Monarquia, poden acceptar això, treballen per al capital financer seguint a Brussel·les, la qual cosa suma a la necessitat de caminar cap a la República, a la nacionalització sota control obrer dels sectors principals de l'economia.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de **5 EUROS** a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

- Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

LA EMANCIPACIÓN DE LOS TRABAJADORES SERÁ OBRA DE ELLOS MISMOS

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
posicuarta.org
Busca'ns en Twitter: @posicuarta